

Předmluva ke knize Stanislava Balíka a Stanislava Polnara Islamisté a soumrak Evropy

My, kdo jsme se ocitli ve válce civilizací, máme v zásadě tři možnosti jak jednat.

Za první, můžeme předstírat, že žádný konflikt vlastně neprobíhá. Žádní kolonisté se tu přece neusazují. I kdyby se tu snad usazovali, jsou určitě ochotní vzdát se svých civilizačních zásad a převzít ty naše. A i kdyby snad tu ochotu neměli, jejich náboženství je neuvěřitelně mírumilovné. Jsou méně agresivní než Evropané a nejsou schopni znásilnit nevěřící ženu, natož třeba najet automobilem davu nevěřících. Takové věci se nedějí, to vás jen straší nějaký vychytralý xenofob.

Za druhé. Něco opravdu není v pořádku. Dost možná se děje něco s fatálními následky. Nejspíš bychom s tím něco měli dělat. Ale raději s tím nic dělat nebudeme. Raději o tom ani nebudeme otevřeně mluvit. Slušní lidé svou civilizaci přece nebrání. Obrana civilizace je pro xenofoby a ti jsou fuj. Xenofobové nedostávají dotace ani manažerská místa, proto k nim nechceme patřit. Takže to raději nechme být. Třeba to někdo vyřeší za nás.

Za třetí. Jsme ochotni si připustit, že naše civilizace je v ohrožení a že nás může převálcovat anticivilizace, která nedosáhla a nedosáhne dokonce ani úrovně srovnatelné s evropským středověkem. Jsme ochotni se postavit na odpor, i když je nepřítel silný a bude to vyžadovat velké osobní oběti. Uděláme to, protože to pokládáme za správné

a protože se nechceme stydět sami před sebou.

Každého občana České republiky můžeme zařadit do některé ze tří předcházejících kolonek. Kdo nakonec zapadne do které, o tom rozhoduje výchova, příslušnost ke společenské vrstvě, vrozené povahové rysy a mnoho dalšího, včetně náhody. Ale svou roli, byť možná zprostředkující, zcela jistě hraje i celkové pochopení situace. Naše smysly totiž dokážou vnímat jen jednotlivé události. To důležitější ale je, do jakého příběhu ta jednotlivá událost zapadá. A příběhy nemůžeme vidět a ohmatat dokonce ani tehdy, když jsme jejich součástí. Příběhy můžeme jen pochopit. Což je o to složitější, že

Jsme ochotni si připustit, že naše civilizace je v ohrožení a že nás může převálcovat anticivilizace, která nedosáhla a nedosáhne dokonce ani úrovně srovnatelné s evropským středověkem?

zpravidla existuje několik konkurenčních příběhů a musíme si z nich vybrat.

Nějaký snědý chlapík třeba vjede s pokřikem aláh agbar do davu a zabije spoustu lidí. V mešitách se oslavuje, ale když se objeví riziko

odvety, pár imámů vydá prohlášení, že se od činu distancují. Jak něčemu takovému rozumět? Do jakého příběhu to patří?

Jedna možnost je, že se jednalo o faktický akt války, o součást systematické snahy o nastolení nadvlády muslimů nad nevěřícími. Třeba docent Robejšek tvrdí, že ve Francii probíhá partyzánská válka. Ale jiný příběh vypráví o psychicky nemocném nešťastném člověku, který sice chodil do mešity, kde se kázalo o svaté válce, ale s jeho činem to nemá nic společného. A ty oslavy, to byly jen takové narozeniny. Jediné riziko prý představují lí

Evropané, kteří muslimy obviňují ze zlých úmyslů.

To byly dva příběhy. Ale existují desítky příběhů, které lze vyprávět tak, aby do nich ta stejná konkrétní událost zapadala. Některé příběhy se mohou navzájem doplňovat. Třeba příběh o morálním úpadku Západu a příběh o zlovolném spiknutí skrytých elit se navzájem vůbec nevylučují. Nicméně to nic nemění na tom, že mnohé jsou nepravdivé. Mnohé dokonce obsahují cílené lži a jsou vyprávěny s úmyslem znemožnit obyvatelům obsazené země obranu. Takový lživý příběh způsobí, že si lidé ničeho nevšimnou, dokud nebude země dobytá. Sem patří třeba lži o tom, že „u nás žádní muslimové nejsou“ šířené stejnými lidmi, kteří tu mezitím usazovali tisíce islámských kolonistů.

Jak tedy poznáme pravdivý příběh od nepravdivého?

- 1) V pravdivém příběhu si fakta navzájem neodporují. V pravdivém příběhu se nestane, že by zoufalí uprchlíci utíkající před pronásledováním jezdili do toho děsivého pekla na dovolenou a že by tam klidně nechávali ženy a děti.
- 2) Z pravdivého příběhu dokážeme odvodit, co lze očekávat v budoucnosti. A pak můžeme zkontrolovat, zda se to opravdu stane.

Kniha, kterou otevíráte, splňuje první a druhou podmínku s přehledem. Na splnění té třetí budeme muset počkat, ale podle mne to vypadá velmi nadějně.

Příběh, který se před námi otevírá, je přitom hodně široký. Obsahuje události tisíce let staré, pokrývá desítky zemí a nejrůznější oblasti lidského života. Přesto to vše vytváří ucelený obraz.

Je dobré, když je obraz takto široký. Ale je náročné takovou knihu napsat. Ani profesionální historik, který dílu může věnovat roky bádání, nemůže zaručit, že každému detailu bude věnován dostatek pozornosti. Snadno pak unikne historická nepřesnost. A ještě snadněji se stane, že některá událost je zasazena do celkového kontextu způsobem, který je diskutabilní.

Skvělé naopak je, že žádná jednotlivá nepřesnost nemůže zpochybnit celkový příběh. I kdyby byl třeba skutečný průběh nějaké bitvy trochu jiný, nic to nezmění na celkovém příběhu boje západu o záchranu před islámskými dobyvateli. Nezmění to nic ani na zradě intelektuálů – politické třídy a myšlenkovém rozpadu Západu. Nicméně hnidopichy to může pořádně pozlobit.

Pro mě je třeba takovým nešťastným motivem přirovnávání k zániku Římské říše. A to proto, že může vzniknout dojem, že by pád Západu nebyl až takovým neštěstím. Římané byli skutečně přemoženi „barbary“, ovšem ti „barbaři“ byli v té době organizačně, morálně i technologicky vyspělejší. Italští rolníci je vítali jako osvoboditele, protože římská byrokracie už neposkytovala nic jiného než neustále nové daně a zbytečné předpisy. A hlavně, po zániku Říma dokázali Evropané rychle vybudovat mnohem vyspělejší civilizaci. Už po pár generacích se začala znovu rozvíjet vzdělanost, po pár stoletích dokázali Evropané budovat katedrály a vyvinout technologie o dimenzi

Do pravdivého příběhu dokážeme začlenit všechna fakta. I ta nová. Nemusíme neustále říkat, že to nebo ono je „hoax“ nebo „dezinformace“, protože to rozbíjí vžitý pohled na svět.

pokročilejší, než jaké kdy poznali Římané. Za dalších pár staletí následovaly reformace, renesance, průmyslová revoluce a moderní svět. To by mohlo svádět k představě, že

nájezd islámu na Evropu je jen takové vyčištění ovzduší a příprava půdy pro něco lepšího.

Jenže tady jde o něco jiného. Stačí připomenout, že třeba Egypt býval jednou z nejkultivovanějších a nejuzdělanějších částí křesťanského světa. Dobyť islámem nebylo mezihrou ani vyčištěním vzduchu. Civilizace zanikla už navždy. Knihovny byly postupně spáleny, stavby pobořeny, myšlenky zapomenuty, jejich nositelé vyvražděni, odvedeni do otroctví nebo se z nich stali muslimové a své předchozí kultury se vzdali. Na místě civilizovaného státu vznikla země špíny, bídy, beznaděje, strachu a despotie. Už navždy.

Nebo vezměme třeba západní Buddhismus na území dnešního Afghánistánu. Když dnes vidíte tu chudou a nesmírně zaostalou zemi, nevěřili byste, že téměř území bývala jedna z nejvyspělejších a nejhumánnějších civilizací, jakou svět kdy poznal. Muslimové dokázali nejen obsadit území, ale také vyhladit jakoukoliv vzpomínku. Nic nového se nerozvinulo. A nerozvine. Už nikdy.

A to je přesně to, co hrozí i Západu. O nic menšího se dnes v Evropě nehraje. Čímž se dostávám k druhé výtce proti příběhu, který Standa Balík předkládá. Je v něm Západ a islám. Je v něm ale poměrně málo patrné, že zároveň probíhají tvrdé islámské agrese i proti jiným civilizacím. Že muslimové v minulosti vyhladili nejen velké křesťanské říše, ale také říše hinduistické a budhistické. Ostatně, Indii zachránili evropští kolonizátoři před Araby doslova v poslední chvíli. Kéž by byli Indové schopní nám to oplatit. A můžeme připomenout i islámské nájezdy na africké říše a odvezení mnoha milionů černých otroků. Zkrátka, boj, jaký svádíme my, svádí i ostatní.

Nicméně tyto námitky proti textu jsou okrajové. Takové, aby se neřeklo. Kniha totiž

dává přesně tu informaci, jakou dnešní Češi potřebují. Vykresluje konsistentní obraz, ze kterého je patrné, že jsme byli napadeni, proč se tak stalo a co je zapotřebí udělat. Včetně návrhu konkrétního neradostného řešení, jímž je stavba Masarykovy zdi, která nás oddělí od hořící západní Evropy s politickou korektností, non go zónami a dnes už každodenními útoky. Není to opatření pro budoucnost, ale něco, co spěchá. Pokud ne přímo stavba zdi, tak alespoň intenzivní příprava na ekonomické a politické oddělení. Každý den odkladu je dnem růstu islámské komunity v České republice.

Ruský režisér Nikita Michalkov vytvořil ve filmu Unaveni sluncem úchvatnou scénu. Jsou třicátá léta, nejhorší stalinský teror probíhá naplno. Na dače sedí předrevoluční prozápadní intelektuálové a nostalgicky vzpomínají na svobodné a celkem dobré časy, než zemi ovládli bolševici. Sedí mezi nimi bolševický velitel a ptá se jich. „Měli jste ten svět rádi? Tak proč jste za něj nebojovali? Měli jste všechny výhody a mohli jste nás rozdrtit. Ale vy jste se raději utíkali. Nechtělo se vám bojovat. Doufali jste, že se to nějak vsákne. A ono se to nevsáklo.“

Ani islám se nevsákne. Buď naše civilizace zmizí, nebo se z normálních kuchařů, taxikářů, zdravotních sester, švadlen, učitelek a soustružníků stanou bojovníci. Jenže k tomu, aby byli možné něco vybojovat, musíme nejdřív pochopit, v jaké jsme válce a o co v ní jde. Islamofašisté a soumrak Evropy je jednou z knih, která pomůže pochopit.

PhDr. Petr Hampl, Ph.D. je nezávislý sociolog, výkonný ředitel České společnosti pro civilizační studia a autor bestselleru Prolomení hradeb.

